Год. . гр. Варна, 1 априлъ 1941 год. Брой 7.

Отгов. редакторъ прот. Д. Андреевъ
Помощ. редакторъ А. Харизанова

„Божи гласъ“ излиза съ благословението на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитѣ. | Урежда редакционенъ комитетъ. | Год. абонаментъ 10 лева. Единъ брой 1 левъ.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ!

„Христосъ възкресе!“ — гласътъ на свещеника отеква глухо въ нощьта. Много свѣщи трепватъ, много глави се обръщатъ за да скриятъ сълзитѣ. Той възкресе! Звездичкитѣ трепнаха, луната се скри задъ облакъ, сякашъ да не гледа насъ, които до скоро сме говорили за „война“, „кръвь“, „смърть“, а сега, безъ да трепнемъ казваме „Той възкресе!“ Наистина, Той възкресе, но защо? Послушахме ли Го ние? Той казваше: „обичай враговетѣ си!“ — обикнахме ли ги? Проповѣдваше: „не убивай“, а какво правятъ хората сега? И въ светата нощь, когато всички трѣбва да се радваме, безъ да щемъ, въ главитѣ се явяватъ тжжни мисли. Господи, какъ ми се иска Ти сега да не си между насъ, да не виждашъ грѣховетѣ ни! Защото тогава ще разберешъ, че твоята кръвь не е измила въ човѣка лошото. И сърдцето Ти ще се разпъне, а тази болка ще е по-силна отъ оная, що изпита на кръста.

Мълчание. И отъ него лъха скръбь, ужасна скръбь. Мисъльта ни носи далече, мноло далече. Тамъ, кждето се биятъ. Ето на едно мѣсто умирающъ съ последни сили шепне име — името на своя малъкъ синъ, чието сжществуване на свѣта скоро му е съобщено. Другъ до него за последенъ пжть гледа снимката на майката на децата си... И когато затворишъ очи за да се избавишъ отъ тѣзи ужаси, виждашъ друго: Жена на колѣне предъ образа на Дева Мария, а до нея деца, две малки деца. По бузитѣ на жената се търкалятъ сълзи. Тѣ се молятъ. Молятъ се за бащата.

И когато неволно идва на ума: „Ако това стане и у насъ? Колкото и егоистична да е тази молитва, нека я кажемъ. Тя свършва съ: „О, Господи, спри тѣзи ужаси. Спаси България отъ война!“

СЪ СМЪРТЬТА СИ СМЪРТЬТА ПОБЕДИ!

Ти свърши Господи, Ти свърши!

А пъкъ азъ, който не искахъ да Те зная преди, сега стоя замаянъ при гробътъ Ти.

Когато бѣхъ още дете, помнѣхъ погледътъ Ти и благословението Ти и обичахъ името Ти, но после тръгнахъ по лошия пжть, тамъ вече не ми говорѣха за Тебе и, когато Ти учеше децата Си, азъ бѣхъ далеко — далеко отъ Тебе.

И при отдалеченостьта на беззаконията ми, слушахъ, че Си билъ благъ и всесиленъ, че Си изцѣрявалъ и Си въскресявалъ мъртвитѣ. Но не можахъ да дойда при Тебе и останахъ да върша злинитѣ си.

А славата Ти все повече и повече растѣше. Ти влѣзе въ Иерусалимъ и народътъ ти вика: „Осанна, осанна“! Защото видѣ, че въскреси Лазаря. И въ този часъ на Твоята слава, азъ не бѣхъ при Тебе.

Когато се научихъ, че Те разпнали, дойдохъ тука и гледахъ. Слушахъ какъ се молѣше за враговетѣ си и какъ Те нарече разбойникътъ; видѣхъ тъмнината, която покри ужасната Твоя смърть и познахъ, че си праведникъ, а азъ съмъ недостоенъ човѣкъ и заслужавамъ гибель.

Ето, когато Ти предаваше духътъ си въ ржцетѣ на Бога, небесната мълния съ трепетъ освѣти тайнствената Твоя смърть, и земята се потърси и творенията се подигнаха, за да Ти искажатъ жалостьта си.

И едвамъ тогава съ болното си и нечестивото си сърдце повѣрвахъ, че си Богъ и Синъ Божий.

Спасителю, Спасителю!

Разбрахъ азъ тогава, че съмъ Твой и че Ти заради мене прие тази мжка и много ми е мжчно, че не съмъ въ състояние да Те утеша.

Блудницата Ти излѣ елей на главата, оми Ти краката съ сълзитѣ си; тя Те приготви къмъ погребение, и биде помилвана, но уви нѣмамъ сълзи, за да ги пролѣя надъ гробътъ Ти.

Душата ми е безплодна. Угаснаха надеждитѣ ми, нѣма силни желания и разумъ; азъ съмъ робъ на страститѣ си и зная че съзнателно поругахъ святинята Ти.

Но въ този страшенъ часъ когато се откри безпредѣлната бездна на скръбьтъ ми и Ти лежишъ предъ мене въ гробътъ, разбрахъ, че всичко може да направишъ.

Спаси, Спасе, всички ни!

Отъ всичкитѣ сили, които ми си далъ останалъ е само последния викъ — спаси.

О, това е малко! Разбойникътъ викаше къмъ Тебе, но той не бѣ чувалъ по-рано думитѣ Ти, защото на Моисеевото седалище седятъ книжницитѣ и фарисейтѣ, а Ти Мене, младенецътъ благославяше.

О, Боже, удиви ме съ милосърдието: кръстътъ Ти всичко покри!

Приеми любовьта ми, дай ми покаяние, дай ми сълзи и, както надъ Лазаровия гробъ, пролей сълза и за мене.

Научи ме какъ да се обръщамъ къмъ Тебе, както се обърна разбойникътъ. Прикови ме къмъ гробътъ си, защото вънъ отъ него е само грѣхове.

Измѣни сърдцето ми, азъ обичамъ смрадьта и пъпкитѣ си. Ти самъ ме очисти, омий, възроди и оправдай. Самъ устрой пжтя ми!

Съгрѣшихъ предъ Небето и предъ Тебе, но Ти ще чуешъ виковетѣ ми.

Ето стоя предъ гробътъ Ти. О, спаси, спаси, спаси!

Прочела и одобрила Йонка Василева, Варна, уч. I-б кл. Срѣд. прогимназия.

Христосъ възкресе.

Гледайте нагоре,
къмъ звездици ясни.
Ангели прекрасни
хвалебни пѣсни пѣятъ.

Че **Исусъ възкресе,**
днеска на земята
и радостьта донесе
на всички въ сърдцата.

Дафинка Цонко Попова
уч. отъ I кл. Котелъ

Великиятъ мжченикъ

Съ вѣнецъ отъ трънии на главата
Иисусъ вървѣше предъ тълпата,
бледенъ и изнемощялъ,
но Той вървѣше смѣлъ.

Хули безспиръ
се сипѣха отподиръ.
Той бѣ цѣлъ окървавенъ
и по гърбътъ му студенъ,

плющѣха кожени камшици
отъ многобройни войници.
Носѣше тежъкъ кръстъ,
на който ще бжде разпнатъ.

Щомъ стигнаха Голготата,
Божиятъ Синъ
овисна на кръста.

Дафинка Цонко Попова
уч. I кл. Котелъ

Печатн. „Свѣтлина“, Варна